
ANDRÉ ANDRÁS

Az útra- s dalrakélt tojásrántotta

Berda József asztalára

Vissza-visszatérő *vándor*; néked nem hazudhatok. Hiába is tagadnám, éhesebb vagyok semminthogy kertelni volna kedvem testvér: veretes orrot szédítő kupolás tojásrántotta, derűs ravatala a pusztulatnak, örökélet lankás emlékműve – nem vagyok méltó tisztelni téged, nincs oly nemes jellemem. Dicsérlek tehát illő buzgalommal: egész áhítatos, vonzódo lényünk narancsszín, omlós mágnese, zsengetömör ruganyos kupaca, romlandó-halhatatlan – fogadj kegyedbe. Hallgasd imám és bízzál mindent reám, gyarló Gyomorra, én híven rendezem a dolgot, méltó helyed leginkább bennem leledzik. Mily másolhatatlan műremek, egyszeri, pótolhatatlan alkotás vagy te ahogy virítasz gőzölögve, már messziről parázsasz a hús, fehér tálon, mint nyers, tiprott havon igéző látomás – a holnapi rántotta is csodák csodája (ám, meglehet; bizonytalan) csiklandósra sülve-festve, de higyjétek el barátaim, nem ugyanaz a földreszállt mennyei éték csábitja lebírhatalan-indulatú érzékeink. – Már ennéd derék, megbecsült étvággyal, nyomatékos eréllyel harapva mellé könnyü s habos, kívánatos kenyérbélt, cseppenő nyálad sisteregne. Várj még, reszkető lélek..., fokozd a kéjt, meglásd, türelmed érlel téged is, csikorgó éhed izesebb gyümölcsöt ad. *Lásd hozzá őszi-dérütött, bukó Napot, jeges lidércet s hűtsd a gyomrod; igyál előtte is egy korty fertőtlenítő jó-hideg bort – ha van. Nézd; a sárgálló halomban hogy piroslik a párolt paprika! S a kellő értelemmel vékony szeletre vágott, nem-túlpírtott sonka meghitt garmadája is oly *bensőséges*bordó. Vidító zöld hasábok burkát szétfeszíti már a harsogás, ropogós uborkák készülődnek ünnepélyesen – csak nem felejtetd őket, ecetes lében *megfürösztve?* No, most. Végteére is, nincs más megoldás, enni kell. Nyelj hát és légy sorsoddal békülékenyebb, ne szégyellj hála-könnyeid. Ám túl-ne sajnáld korgó személyed, láss tisztán, magad-kivánta istened megért (vigyázz azért, résen legyél; fölcsigázva nyúl tálad felé). Csámsogva csettints – ha egymagad vagy. Áldozz a telt zamatnak, mégis túrd: *kísértő* mértéknek hajlékot adj, eszed ne veszd az ízek telhetetlen szorzatával.*

Fontos dolga van

Faludy Györgynek

Hold udvar – a borzas tájra ejtett
hosszú utca-lasszó szűk hurokja;
kisöblü tér, hol kutyát ha úznek,
harapni fog, vagy (szokása foglya)

vizelni sűrűn, vonítva szívből.
Holdáradásban-illó verseket
húnyt szemmel nem halásznak itt, e torz
porondra égi cinóber se vet

lidérces csóvát rőt fekély gyanánt.
Ám most még csak nappal, késő-reggel –,
egy szegletében csupasz helyiség,
zugában ágy, bő aranykerettel;

beszúr a Nap, bár jobbára csikland,
círóka-kéjjel orrlíkat az ágy-
lakónak bőven ecsetelgeti.

Tüsszent s fölül. Visszhangja álma lágy
emlékének orcáján szétterül
mint bízó kezdet írja, boldogan,
a még-akármi-is-lehet *daca*.
Serénykedik, hisz fontos dolga van,

nyelvével csettint, előtt' s utána,
duplán jár a hála; jó hubertusz
doktorát áldja illedelmesen,
s már füstöl, ajtót zár, zsong a virtus,

lelkében üdvös méhraj muzsikál,
agyában édenférgék tenyésznek
melyek fertőznek, előnyére mind.
Szétzilálhatatlan ősegesznek

szerves alkatrészeként mozogva
a létezés zsákján ő most a folt.
Vigadva surran, alig neszezve
siklik tova. / – Oly könnyen talpagolt,

már majd' lebegve, boldog-súlytalan.
Ki tudná megmondani azt; hova?
A kozmosz hímporától csillogott,
örökké útközben volt otthona.

Michael Zielonka munkája